

usnesení okresního soudu v B. ze dne 4. března 1935 převzali nemovitost č. kn. vl. 101 kat. území H. manželé Matěj a Magdalena T., statkáři v H., a že byl se souhlasem vymáhající věřitelky Rudolfa K-a, Spořitelny v R., těmto vydražitelům ponechán na srážku a na účet nejvyššího podání zbytek dluhu v částce 300.000 K s příslušenstvím, jak jest uvedeno při hořejším zjištění obsahu pol. C 1 kn. vl. č. 101 kat. území H.

Čís. 17480.

Zákon o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n.

Pro platnost výpovědi služebního poměru zaměstnavatelem, jímž je spolek, je rozhodující, aby usnesení, jež je podkladem výpovědního projevu, se stalo statutárním orgánem spolku; sdělení výpovědi se může státi, nebyla-li pro ně ujednána písemná forma, buď ústně nebo písemně i v jiné formě, než je předepsáno stanovami.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1939, Rv I 985/39.)

Žalobce přednesl, že byl zaměstnán u žalovaného svazu jako účetní tajemník s platem 900 K. Usnesením ze dne 2. (3.) července 1938 byla mu dána formální výpověď ke dni 30. září 1938 s příslibem, že zůstane ve službách žalované dále, při čemž s ním bude od 1. října 1938 uzavřena služební smlouva nová, výhodnější. Žalovaná, ač prohlašovala danou výpověď za pouhou formalitu, na této výpovědi setrvala a oznámila to také žalobci dne 21. září 1938. Novou smlouvu proto s ním neuzavřela. Žalobce důsledkem toho žádá služební požitky v zažalované částce za měsíc říjen, listopad a prosinec 1938. Nižší soudy zamítly žalobu, první soud z těchto důvodů: Na sjezdu žalovaného svazu bylo usneseno uložiti svazovému představenstvu, aby vypovědělo zaměstnance ke dni 30. září 1938 a, aby pro přijetí zaměstnanců od 1. října 1938 byla uzavřena písemná smlouva služební. V zápisu o sjezdu není nejmenší zmínky o tom, že výpovědi byly dány jen proto, aby mohly býti uzavřeny s vypovězenými zaměstnanci smlouvy nové a že by vypovězení zaměstnanci musili býti znovu přijati. Dopisem bez data vzatým žalobcem na vědomí 13. srpna 1938 byla dána žalobci představenstvem Svazu z pracovního poměru výpověď k 30. září 1938 bez jakéhokoliv omezení účinnosti této výpovědi a bez příslibu opětného přijetí do služeb žalované. Podle právního názoru soudu jest pro posouzení otázky účinnosti výpovědi rozhodný jedině projev vůle, učiněný oprávněným orgánem přímo vůči žalobci a nerozhodné jsou interní projevy těchto orgánů vůči právnické osoby teprve připravující a tvořící, ale dosud vůči straně, jíž se dotýkají oficiálně orgánem k zastupování oprávněným neprojevené. Až do té doby je to vůle neprojevená, nemající právních účinků. I kdyby tedy na sjezdu Svazu nebo i v představenstvu bylo usneseno, že výpovědi budou míti jen formální

povahu, ač se ani o tom žalobci důkaz nepodařil, nemohl by z těchto interních rozhodnutí dovozovati práv, které se nepodávají z dané výpovědi, která vůbec nepřipouští podobný výklad. Proto byly přiznány řádně dané výpovědi plně účinky právní ve smyslu § 30 zák. č. 154/34 Sb. z. a n. a žalobu bylo zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ve sporu jde především o to, zda bylo usneseno oprávněným k tomu orgánem a platně, že bude dána žalobci výpověď. Soud odvolací zjistil, že na této výpovědi usneslo se dne 11. července 1938 představenstvo žalovaného Svazu ve schůzi, jíž se zúčastnilo 6 členů představenstva a také druhý tajemník N., jenž se jednání zúčastnil. Podle § 11 c) svazových stanov byl tajemník N. také členem představenstva a pokud šlo o výpověď žalobci, mohl se zúčastnit jednání i usnesení. Pokud tedy žalobce vychází v dovolání ze skutečnosti, že tajemník N. byl zúčastněn při schůzi jen jako osoba soukromá, nevychází ze zjištění odvolacího soudu. Stejně jest tomu, pokud žalobce opakuje svůj přednes, že výpověď byla jen formální, když naopak odvolací soud zjistil, že výpověď byla míněna vážně a že byla odůvodněna ubýváním členů od jara 1938 (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Odvolací soud se sice nezmínil o výpovědním dopise bez data a o výtce žalobce, že tento dopis nebyl podepsán řádně předsedou nebo jeho náměstkem a jednatelem, případně tajemníkem. Leč dovolatel přehlíží, že jde o výpověď služebního poměru, t. j. jednostranný projev jedné smluvní strany ke druhé, kterým strana vypovídající způsobuje zakončení smluvního poměru po lhůtě smlouvou neb zákonem určené. Rozhodujícím jest, aby usnesení, jež jest podkladem tohoto projevu, bylo usneseno statutárním orgánem žalovaného Svazu; sdělení výpovědi může se pak státi buď ústně nebo písemně. Žalobce netvrdil, že byla ujednána písemná forma pro toto sdělení. Bylo by stačilo proto pouhé sdělení ústní a stačí k tomu i dopis podepsaný náměstkem předsedy a jedním členem představenstva, i když tento člen nebyl označen jako jednatel.

Čís. 17481.

Zákon o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n.

Má-li zaměstnancův služební poměr trvati jen tak dlouho, dokud nebude konečně rozhodnuto o konečném a řádném obsazení místa kance'ářského úředníka, na něž byl vypsán konkurs, jde o služební poměr objektivně časově ohraničený, provázený smluvní jistotou, že se skončí, jakmile se dostaví časová událost, po níž se zaměstnanec zavázal okamžitě ze služeb zaměstnavatele vystoupiti.

Byl-li služební poměr sjednán na určitý čas (§ 30, odst. 1 uved. zákona) a nepřichází-li podle přednesu stran v úvahu jiný způsob zrušení